

Hans Helighet Påven Franciskus fastebudskap 2015

”Visa fasthet” (Jak 5:8)

Kära Bröder och Systrar,

Fastan är en tid av förnyelse för hela Kyrkan, för varje gemenskap och varje enskild troende. Framför allt är det en ”tid av nåd” (2 Kor 6:2). Gud begär inte någonting av oss som han inte först själv har givit oss. ”Vi älskar därför att han först älskade oss” (1 Joh 4:19). Han är inte otillgänglig för oss. Var och en av oss har en plats i hans hjärta. Han känner oss vid namn, han har omsorg om oss och han överger oss inte när vi vänder honom ryggen. Han visar intresse för var och en av oss; hans kärlek hindrar honom från att vara likgiltig inför det som sker med oss. När vi är friska och har det bra brukar vi glömma bort de andra (något som Gud Fadern aldrig gör): vi bryr oss inte om de andras problem, de andras lidande och de orättvisor som de får utstå ... Vårt hjärta blir kallt. Så länge som jag själv är tämligen frisk och har det bra tänker jag inte på de som är mindre lyckligt lottade. Idag har den här själviska likgiltigheten antagit globala proportioner så att vi till och med kan tala om en globaliserad likgiltighet. Det är ett problem som vi som kristna måste se i vitögat.

När Guds folk omvänder sig till hans kärlek finner de svar på de frågor som historien ständigt ställer. En av de mest brådskande utmaningarna som jag vill behandla i det här budskapet för fastan är just den globaliserade likgiltigheten.

Likgiltighet för våra medmänniskor och för Gud utgör en verklig frestelse för oss kristna. Varje år under fastan behöver vi på nytt lyssna till profeternas röst som ropar på och oroar vårt samvete.

Gud är inte likgiltig för vår värld; han älskar den till den grad att han gav den sin Son för vår frälsnings skull. Genom inkarnationen, genom Guds Sons jordiska liv, död och uppståndelse öppnas porten en gång för alla mellan Gud och människa, mellan himmel och jord. Kyrkan är som handen som håller denna port öppen, tack vare hennes förkunnelse av Guds ord, hennes firande av sakramenten och hennes vittnesbörd om tron som verkar genom kärleken (jfr Gal 5:6). Men världen tenderar att dra sig tillbaka inom sig själv och stänga den dörr genom vilken Gud kommer in i världen och genom vilken världen kan

komma till honom. Därför får aldrig handen, som är Kyrkan, förvånas om den förkastas, krossas och såras.

Guds folk behöver sålunda denna inre förnyelse så att vi inte blir likgiltiga och drar oss tillbaka inom oss själva. För denna förnyelse vill jag föreslå att vi reflekterar över tre bibeltexter.

1. ”Lider en kroppsdel, så lider också alla de andra” (1 Kor 12:26) – Kyrkan

Guds kärlek bryter igenom detta vårt ödesdigra tillbakadragande inom oss själva som är vår likgiltighet. Kyrkan erbjuder oss denna Guds kärlek genom sin undervisning och särskilt genom sitt vittnesbörd. Men vi kan bara vittna om det som vi själva har erfarit. De kristna är de som låter Gud klä dem med godhet och barmhärtighet, med Kristus själv, så att vi blir, liksom Kristus, tjänare till Gud och människorna. Detta framträder tydligt i skärtorsdagsliturgin med dess fottvagningsceremoni. Petrus ville inte att Jesus skulle tvätta hans fötter, men han insåg att Jesus inte bara ville vara en förebild för hur vi ska tvätta varandras fötter. Bara de som först har låtit Jesus tvätta deras egna fötter kan sedan göra denna tjänst åt andra. Det är bara de som har gemenskap med honom (Joh 13:8) som på så sätt kan tjäna andra.

Fastan är en gynnsam tid för att låta Kristus tjäna oss så att vi i vår tur kan bli mer lika honom. Det sker när vi hör Guds ord och tar emot sakramenten, särskilt Eukaristin. Där blir vi det som vi tar emot: Kristi kropp. I den kroppen finns inte plats för den likgiltighet som så ofta tycks behärska våra hjärtan. Ty var och en som är av Kristus, hör till en kropp, och i honom kan vi inte vara likgiltiga för varandra. ”Lider en kroppsdel, så lider också alla de andra. Blir en del hedrad, så gläder sig också alla de andra” (1 Kor 12:26).

Kyrkan är de heligas gemenskap, inte bara på grund av hennes helgon, utan därför att hon är en gemenskap av heliga ting: Guds kärlek uppenbarad för oss i Kristus och alla hans gåvor. Bland dessa gåvor finns också svaret hos dem som låter sig beröras av denna kärlek. I denna de heligas gemenskap, i detta delande av heliga ting, äger ingen något ensam, utan delar allt med de andra. Och eftersom vi är förenade i Gud kan vi göra något för dem som är långt borta, för dem som vi aldrig kan nå av egen kraft, eftersom vi tillsammans med dem och för dem ber Gud om att vi alla ska öppna oss för hans frälsningsplan.

2. ”Var är din bror?” (1 Mos 4:9) – Församlingar och gemenskaper

Allt som vi har sagt om den universella kyrkan måste nu tillämpas i våra församlingar och gemenskaper. Kan dessa kyrkliga strukturer hjälpa oss att

erfara att vi är delar av en och samma kropp? En kropp som tar emot och delar det som Gud önskar ge? En kropp som vidkänner och bryr sig om dess svagaste, fattigaste och obetydligaste medlemmar? Eller tar vi vår tillflykt till en universell kärlek som omfamnar hela världen, men som är oförmögen att se Lazarus som sitter framför vår stängda dörr (Luk 16:19-31)?

För att ta emot det som Gud ger oss och få det att bära riklig frukt måste vi gå bortom den synliga kyrkans gränser på två sätt.

Först genom att förena oss i bön med den himmelska kyrkan. Kyrkans böner på jorden bildar en gemenskap av ömsesidig tjänst och godhet som stiger upp inför Guds åsyn. Tillsammans med helgonen som har fullkomnats i Gud, är vi en del av den gemenskap där kärlek har övervunnit likgiltighet. Kyrkan i himlen triumferar inte för att hon skulle ha vänt ryggen åt världens lidanden och för att hon skulle jubla i ensamhet. Det är snarare så att helgonen med glädje redan betraktar det faktum att de en gång för alla vunnit över likgiltighet, hjärtats hårdhet och hat genom Jesu död och uppståndelse. Tills denna kärlekens seger kan genomsyra hela världen fortsätter helgonen att följa oss på vår pilgrimsväg. Kyrkoläraren, den heliga Teresa av Lisieux, var övertygad om att glädjen i himlen över den korsfästa kärlekens seger förblir ofullbordad så länge som det finns en enda man eller kvinna på jorden som lider och ropar i smärta: ”Jag är övertygad om att jag inte blir sysslolös i himlen; min önskan är att fortsätta att arbeta för Kyrkan och för själarna” (Brev 254, 14 juli, 1897).

Vi delar helgonens förtjänster och glädje, liksom de delar vår kamp och vår längtan efter fred och försoning. Deras glädje över den uppståndne Kristi seger styrker oss när vi strävar efter att bemästra vår likgiltighet och vårt hjärtas hårdhet.

För det andra, är varje kristen gemenskap kallad att gå ut ur sig själv och vara engagerad i det större samhällslivet som den är en del av, i synnerhet de fattiga och de som är långt borta. Till sin grundläggande natur är kyrkan mission i sig själv; hon kan inte vara inåtvänd utan är sänd till alla länder och alla folk.

Hennes mission är att tålmodigt vittna om den Ende som vill dra hela skapelsen och varje man och kvinna till Fadern. Hennes mission är att till alla visa en kärlek som inte förblir tyst. Kyrkan följer Jesu Kristi egna vägar som leder till varje man och kvinna, ända till jordens yttersta gräns (jfr Apg 1:8). Därför måste vi i varje medmänniska se en broder eller syster för vilken Kristus har dött och uppstått. Det som vi själva har tagit emot, har vi också tagit emot för dem. På samma sätt, är allt det som våra bröder och systrar äger en gåva för Kyrkan och för hela mänskligheten.

Kära bröder och systrar, jag önskar verkligen att alla de platser där kyrkan är närvarande, särskilt våra församlingar och gemenskaper, blir barmhärtighetens öar mitt i ett likgiltighetens hav!

3. ”Visa fasthet!” (Jak 5:8) – Enskilda kristna

Också som individer frestas vi av likgiltighet. Överskölda som vi är av nyhetsreportage och upprörande bilder av mänskligt lidande, känner vi ofta en oförmåga att kunna hjälpa. Vad kan vi göra för att undvika att fastna i denna spiral av bedrövelse och maktlöshet?

För det första kan vi be i gemenskap med Kyrkan på jorden och i himlen. Vi får inte underskatta kraften i så många röster som är förenade i bön! Initiativet ”24 timmar för Herren” som jag hoppas kommer att äga rum 13 – 14 mars i hela kyrkan, också på stiftsnivå, vill vara ett sådant uttryck för detta behov att be.

För det andra kan vi göra barmhärtighetsgärningar och genom Kyrkans många hjälporganisationer nå både de som är nära och fjärran. Fastan är en gynnsam tid för att visa denna omsorg om andra genom små men konkreta tecken på att vi hör till en och samma mänskliga familj.

För det tredje, kallar de andras lidande oss till omvändelse, eftersom deras behov påminner mig om mitt eget livs osäkerhet och mitt beroende av Gud och av mina bröder och systrar. Om vi ödmjukt ber om Guds nåd och erkänner våra egna begränsningar kommer vi att lita på de oändliga möjligheter som Guds kärlek erbjuder oss. Då kan vi också stå emot den djävulska frestelse som ligger i att vi tror att vi kan frälsa världen och oss själva av egen kraft.

Som ett sätt att övervinna likgiltighet och våra anspråk på självtillräcklighet vill jag inbjuda alla att göra denna fastetid till en tid då vi ger oss hän till det som Benediktus XVI kallade en hjärtats fördjupning (jfr *Deus Caritas Est*, 31). Ett barmhärtigt hjärta betyder inte ett svagt hjärta. Alla som vill visa barmhärtighet måste ha ett starkt och beslutsamt hjärta, stängt för frestaren men öppet för Gud. Ett hjärta som låter sig genomborras av Anden för att sprida kärlek längs med vägarna som leder till våra bröder och systrar. Och, slutligen, ett hjärta som är fattigt, ett som inser sin egen fattigdom och i full frihet utger sig självt till andra.

Bröder och systrar, låt oss under denna fasta be till Herren: ”*Fac cor nostrum secundum cor tuum*”: Gör våra hjärtan likt ditt hjärta (Jesu Heliga Hjärtas litanja). På så vis kommer vi att få ett hjärta som är fast och barmhärtigt, uppmärksam och generöst, ett hjärta som inte är slutet, likgiltigt eller offer för den globaliserade likgiltigheten.

Det är min förhoppning och bön att denna fastetid ska bära andlig frukt hos varje troende och i varje kyrklig gemenskap. Jag ber er alla att be för mig. Må Herren välsigna er och må Vår Fru bevara er.

Vatikanen, 4 oktober 2014
Den Helige Franciskus festdag

Franciskus

Översättning: Sr Madeleine Fredell OP